

International Organisation for Economic and
Social Development through Cooperation
www.fidesco.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen wonen sinds 2012 in Tanzania, waar ze werken als bioinformaticus en neuroloog in een ziekenhuis. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO heeft dit al bijna acht jaar mogelijk gemaakt. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a bioinformatician and a neurologist. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" is indispensable for making this possible. Your donation is highly appreciated.

Juni 2020

Beste allemaal, deze nieuwsbrief heeft betrekking op een periode die hier misschien nog niet eens echt begonnen is, en nog veel erger kan gaan uitpakken, terwijl op het Noordelijk Halfrond de beperkende maatregelen langzaam worden opgeheven. Als werknemers van de regering (indirect, via het ziekenhuis komt mijn salarisje van de staat), en als ingezetenen van dit land moeten we oppassen met wat we zeggen en daarom zal ik me richten op de gebeurtenissen om de situatie heen. Ik weet zeker dat die het verhaal ook kunnen vertellen.

Ik wil graag een analogie maken met iets dat in het verleden is gebeurd, en nu veel oudere mensen, die al lang in Tanzania wonen, hieraan herinnert. Bijna 40 jaar geleden werd er in dit land een beleid ingevoerd op socialistische grondslag met inbeslagneming van veel grote bedrijven en overname door onvoldoende opgeleide werkkrachten, waardoor de bedrijven te gronde gingen. Voorbeelden waren de koffieplantages, sisalplantages en mijnen. Inmiddels is daarin, na een lange periode van problemen, verandering gekomen en worden de bedrijven bestuurd door goed opgeleide werknemers uit binnen- en buitenland. In die periode was het ook moeilijk om het land in- en uit te reizen, was er veel argwaan en afkeer van buitenlanders en inmenging van buitenaf, en ontstonden er grote tekorten aan basale levensmiddelen. Mijn collega William vertelde bijvoorbeeld dat tweedehands kleding niet meer mocht worden ingevoerd en mensen daardoor geleidelijk steeds minder goede kledingstukken hadden en na een paar jaar soms alleen nog tot op de draad versleten lompjes droegen.

Gevlochten mondkapjes op de markt.

Een bevriende Griekse familie met een paradijselijke koffieplantage hier in de buurt werd onteigend, en heeft pas vele jaren later hun eigen huis en land kunnen terugkopen.

Deze mensen zijn nu 84 en 94 (en mijn grote zorg op dit moment, zoals je je kunt voorstellen) maar hadden in die tijd jonge kinderen. Ze hadden een poppenhuis dat bovenstaand verhaal op zijn eigen manier weergaf. In het poppenhuis stonden meubelstukken en gebruiksvoorwerpen in prachtige jaren '60 en '70 stijl, inclusief een stofzuigertje, broodrooster, wc'tje met spoelmechaniek en een schemerlamp die echt kon branden. Tussen deze stijlicootjes stonden echter ook grovere meubeltjes, duidelijk met de hand gemaakt maar even goed in gebruik. De moeder van het gezin vertelde me, toen ze het poppenhuis doorgaf aan onze kinderen – die het nog goed in gebruik hebben, denk maar aan Carl het egeltje dat de bovenverdieping bewoonde – dat het op een bepaald moment niet meer mogelijk was om dingen uit het buitenland te krijgen, en er grote tekorten ontstonden aan allerlei andere dingen. Alles werd zelf gemaakt, zo ook de meubeltjes voor het poppenhuis die door de plaatselijke timmerman met liefde en aandacht werden ontworpen.

Er is een vergelijking mogelijk met de huidige gesloten grenzen, oplopende tekorten en stokkende productielijnen (reagentia voor ons lab, medicijnen, maar bijvoorbeeld op dit moment ook suiker). Ik denk niet dat dit voor langere termijn geldt zoals 40 jaar geleden, en heb hoop op een goede afloop later dit jaar. Maar wat er ook bij komt en misschien even zwaar weegt in deze vergelijking, is afkeer en stigmatisering. Ik ben nog nooit zo vaak nageroepen als in deze periode, en dan bevind ik me nog in de positie waarin ik (dat durf ik overigens alleen in de buurt van ons huis en werk) dat kan pareren: als ik ze vertel waar ik werk, en dat ik wel eens de dokter kan worden die voor hen zorgt als ze ziek worden, verexcuseren de najouwers zich doorgaans meteen. De plaatselijke bevolking weet prima dat de epidemie ontstaan is in China en door het vele reizen verspreid is naar Afrika. Onze nuchtere Japanse vrienden die al meer dan 10 jaar in Afrika wonen hebben ervoor gekozen zich zo veel mogelijk schuil te houden, en dat is

niet zozeer uit zelfisolatieoverwegingen (“Oh, we waren in Tokio met Kerst en zijn allemaal ziek geweest, we hebben het vast al gehad”) maar uit vrees dat hun Aziatische uiterlijk aanleiding geeft tot vreemde reacties.

Maar iedereen die er niet Afrikaans uit ziet heeft eigenlijk nu de kans om nageroepen te worden. Onze kinderen hebben het allemaal al wel een keer moeten horen. We hebben ze verteld dat dit nou stigma is, en dat je twee dingen kunt doen: je verstoppen en op die manier de indruk geven dat je je ergens schuldig aan hebt gemaakt, en steeds angstiger worden, óf juist zo veel mogelijk de straat op, je laten zien en gewoon vriendelijk blijven. Door de eeuwen heen hebben heel veel bevolkingsgroepen onterecht zo'n stigma gehad, en nu zijn wij aan de beurt. De scholen zijn hier al twee maanden dicht en alle kinderen hangen rond in de wijk met hun vrienden. Er is geen lockdown in dit land, en die gaat er waarschijnlijk ook niet meer komen (iets waarin ik mij, omdat ik het zwakke gezondheidszorgsysteem ken, wel kan vinden, al zal het allemaal extra snel gaan). Inmiddels doet Hugo de hele dag door *wheelies* met z'n fiets voor de buurjongens en een groep straathoekhangers met hun motorfietsen die hem eerst uitjouwden. Ida en onze Italiaanse pleegzoon (die hier aanvankelijk in huis was omdat hij niet meer terug kon naar Italië) gingen bewust hardlopen door de gehuchtjes achter de rivier, want al werden ze nageroepen, het was ook iets dat steeds minder werd naarmate ze zich vaker lieten zien. De plaatselijke bevolking, en dat is ook te zien in het ziekenhuis, heeft echter zo veel zorgen aan haar hoofd dat ze misschien wel bang zijn, maar gewoon naar hun werk komen, naar de poli gaan, en de bus nemen. Het is thuiszitten en verhongeren, of je blootstellen aan de risico's die er anders ook zijn.

Er komen nog wat stigmaatjes bij in ons geval. Ten eerste het feit dat Ida, onze oudste dochter, dus uit Italië is teruggekomen. Haar school sloot al in februari en hiermee mist ze

het laatste half jaar United World College, en haar eindexamen. Als ik eraan denk hoe onvergelijkbaar die tijd van afsluiten en afscheid nemen is, springen de tranen in mijn ogen. Ze heeft destijds echter netjes de zelfisolatieperiode van 2 weken aangehouden voordat ze zich buiten het huis begaf. Een klasgenoot van haar, die ze al sinds augustus niet meer had gezien, mocht en mag van zijn ouders haar niet ontmoeten. Op een gegeven moment heeft hij zich hiertegen verzet, zich in een taxi naar Moshi laten rijden en Ida en onze Italiaanse pleegzoon opgehaald voor de lunch. De moeder van het gezin wilde ze niet aanraken en at van aparte borden en schalen in een hoekje van de kamer. Toen Ida bij een andere klasgenoot langsging om iets af te geven, riep diens moeder haar toe dat ze het van een afstand het huis in moest gooien.

Een tweede stigma is het feit dat ik als arts in KCMC blijf werken. Tanja (de Duitse legerarts) en ik noemen onszelf de sociale leprozen van Moshi. We krijgen wel aardige berichtjes van mensen die zeggen dat ze ons missen, maar als we dan voorstellen om af te spreken krijgen we geen reactie. Onze Tanzaniaanse collega's horen dat ook wel zo nu en dan, maar de combinatie van buitenlander en dokter doet het blijkbaar niet zo goed hier wat betreft vooroordelen – en dit zijn goed opgeleide mensen. Ook dit kun je een plekje geven als je maar begrijpt dat dit iets is van alle tijden en nu toevallig ons betreft. Als we bekend zijn en ons niet verbergen, benadert dat de normale situatie zo veel mogelijk.

We kennen een aantal families dat zich bijna letterlijk ingegraven heeft, maar vooral met veel angst. Het interessante is dat het in Moshi veel minder uitgesproken lijkt te zijn dan in Arusha. Moshi is een landelijkere, simpelere stad dan het rijke en mondaine Arusha waar veel safaribedrijven zitten (nu zonder inkomsten) en diplomaten, of de sowieso insulaire suikerrietplantage vlakbij Moshi, waar families zich al maanden totaal hebben afgezonderd in hun huizen. Inmiddels zijn de meeste vragen die ik vanuit deze kringen krijg

niet van medische, maar eerder van psychologische aard. Op deze manier kun je waarschijnlijk niet goed doorgaan zonder in geestelijke nood te raken. En ondanks het feit dat ik zelf meer risico loop dan gemiddeld vind ik het belangrijk om uit te blijven leggen dat je risico's kunt verlagen, maar altijd moet blijven afwegen of totale en langdurige afzondering nou kwaliteit van leven geeft. Voor onze bejaarde Griekse vrienden spreekt het voor zich dat we voorzichtig moeten zijn, maar veel mensen kunnen op dit moment geen nuancering aan omdat angst en vervreemding ze in de weg zit.

In het ziekenhuis heb ik met fascinatie en afgrijzen gezien hoe de weinige beschermende middelen in sneltreinvaart verdwenen of opgebruikt werden. Iedereen, gezondheidswerker, patiënt en bezoeker, moet nu maskers dragen. In tegenstelling tot deze toestanden lopen de beter betaalde bureaucraten van de directie rond met grote dikke maskers die niet bepaald nodig zijn achter de computer van een kantoor.

Vorige week liep ik visite bij mijn dwarslaesiepatiënten die inmiddels door het hele ziekenhuis liggen, omdat mijn eigen afdeling toegevoegd werd aan de isolatievleugels. (Inmiddels is daar nog een afdeling bij gekomen.) Mijn hart brak toen ik die mannen zag met hun hoge dwarslaesies, die hun eigen maskers niet kunnen op- of afzetten en nu op een afdeling terecht zijn gekomen waar de verpleging geen ervaring heeft met hun ziektebeeld. Maskers zaten over ogen heen, hingen halverwege monden of belemmerden zwakke patiënten nog sterker de ademhaling. Voor mij was dit kenmerkend voor de mate waarin de mensen met andere aandoeningen evenzeer lijden onder deze situatie, mijn kwetsbare neurologische patiënten voorop.

Mijn orthopedische collega vertelde dat de maskers die ze nu op de operatieafdeling dragen zó dun zijn, dat hij bloed in zijn mond proeft als hij de zaag in een bot zet. Het gaat

dwars door het vloeipapier heen. Een enthousiaste co-assistent die op mijn verzoek een neurologisch onderzoek uitvoerde bij een afatische patiënt, wilde hem laten zien hoe je je tong uitsteekt. Dat snapte de patiënt niet, dus hij stak toen zelf zijn tong uit, die in één keer dwars door het papier heen ging. Ik zie nog zijn verbijsterde gezicht achter het masker, met die tong er doorheen. Als het niet zo ernstig was zou het erg grappig zijn. Ik heb vijf redelijke maskers die ik al weken recycle, en een bekraste veiligheidsbril die ik al jaren op zak heb voor het uitvoeren van lumbaal-puncties en dat soort zaken. Mijn lange haar gaat er binnenkort af want ik word gek van de 3 douches die ik elke dag neem om nog een beetje schoon te blijven. Het verdwijnt elke dag onder een tulband zodat ik inmiddels alleen qua huidskleur nog een beetje afwijk van mijn collega's.

Ida (17)

Hoi iedereen! Nu ik alweer 2 maanden thuis in Tanzania ben is het de hoogste tijd dat ik ook weer eens meeschrijf aan deze nieuwsbrief-update. Ik kreeg eind februari te horen dat onze school in Italië zou sluiten, en dat alle studenten 24 uur hadden om te evacueren uit ons geliefde dorpje Duino. Omdat we werden verteld dat deze COVID-19 uitbraak waarschijnlijk niet erg serieus zou zijn en dat we over 2 weken terug zouden mogen keren, vond iedereen het wel grappig en heb ik samen met twee vrienden binnen een uur een "evacuation vacation" met de Flixbus naar Nederland uitgestippeld. Ik heb dus de crisis van het virus meegemaakt terwijl het zich langzaam rond Europa verspreidde, maar na 2 weekjes rondreizen in Nederland was de nieuwigheid er ook wel van af: we wilden terug naar school! Maar ja, zoals jullie weten zijn sinds maart bijna alle scholen gesloten gebleven, en werden wij op de hoogte gebracht dat we tenminste nog 1 maand weg moesten blijven... laten we maar zeggen dat dat veel meer dan een maandje bleek te zijn, en dat ik nu al bijna 10 weken mijn vrienden en klasgenootjes niet heb gezien :(.

Ida bij Marek in Nederland

Inmiddels is ook mijn eindexamen afgelast en heb ik al een paar weken geen online lessen meer. Ik ben dus officieel klaar met mijn middelbare school! Mijn eindcijfers zullen gebaseerd worden op hoe ik de vorige twee jaar academisch heb gepresteerd, en ook al heb ik dat misschien niet echt verdiend, ben ik er wel blij mee omdat ik vrij trots ben op mijn cijfers tot nu toe. Ik vind het wel echt ontzettend jammer dat er nu een paar maanden ontbreken aan mijn UWC tijd, maar ja, hier kan ik echt niks aan doen! Ik heb nu een extra-extra lange zomervakantie ;)

Zonder mijn school en vrienden om me heen verveel me ik vaak suf, maar ik ben ook heel blij dat ik nog naar Moshi kon reizen en dat ik nu weer tijd met de Zwetsies kan doorbrengen. Ik realiseer me nu ook dat, omdat wij allemaal zo snel opgroeien en nu ook de deur uit gaan, zo'n familiebijeenkomst met z'n achten steeds minder vaak mogelijk zal zijn. Ik probeer dus zoveel mogelijk uit deze tijd te halen. Verder tel ik af totdat ik terug naar Italië kan reizen om mijn vriendje weer te zien, mijn spullen op te halen, kamer uit te ruimen en hopelijk een goed afscheid te nemen van mijn "yellow home by the sea". Daarna ben ik van plan om in september met een beurs naar University College Utrecht te gaan, lekker dichtbij jullie. In ieder geval ben

ik voorlopig thuis, en omdat er hier nauwelijks coronamaatregelen zijn, vind ik dat eigenlijk wel prima: ik vermaak me wel! Heel veel groetjes en sterkte daar.

Willem (16)

Hallo iedereen! Hopelijk gaat alles goed daar in Nederland. Hier zitten we al vijf weken thuis en we doen *online learning*. Het gaat nog wel oké voor wat betreft Covid-19. We kunnen nog naar buiten en rondfietsen, naar de winkels enzovoorts, en niemand weet echt of dat snel gaat veranderen. Je ziet nu wel meer mondkapjes als je rondkijkt op straat. Sommige een beetje minder effectief en meer creatief met dunne lapjes stof en zo, maar ja. We hebben nu een paar keer per week Zoom meetings met de klas en docenten, maar het gaat niet altijd heel goed met het internet als 6 kinderen in het huis allemaal online moeten leren. Daar hebben we niet genoeg computers voor en Ida en ik moeten dus vaak onze kleinere broer en zus helpen met die van hen.

Natuurlijk zijn alle sportwedstrijden afgelast omdat we niet op de schoolcampus mogen komen, maar ik fiets nog wel dagelijks rond, naar de rivier of de berg op of zo. Ik heb nu ook de moestuin heropend en er groeit nu van alles, munt, Italiaanse sla, courgette, moerbeien enzovoorts. Daar had ik anders, met mijn M5 examens, die nu ook zijn afgelast, helemaal geen tijd voor gehad.

Hopelijk beginnen vliegmaatschappijen snel

weer met vluchten van en naar ons land, zodat ik in eind augustus naar Duitsland kan vliegen om bij UWC Robert Bosch college te beginnen, hopelijk loopt alles langzaam aan weer een beetje soepeler en dat snel deze coronacrisis een beetje voorbij is. Ik heb er ontzettend veel zin in om op mijn nieuwe school te beginnen en vind het wel raar dat ik nu eigenlijk helemaal geen afscheid heb kunnen nemen van mijn schoolgenoten. Die zitten nu overal ter wereld ook vast in hun huizen of landen. Gelukkig heb ik nog wat klasgenoten over die hier in de buurt wonen, dat is wel leuk. Het is wel genoeg nu. Doeï doeï, ik moet weer gaan zoomen :)

Doris (15)

Hey iedereen in Nederland! Dit is denk ik de allerraarste nieuwsbrief die ik ooit heb geschreven, maar dit is volgens mij ook een van de raarste dingen die ik ooit heb meegemaakt. Het is hier ook heel anders dan in Nederland. Een voorbeeld is dat in Nederland alles dicht is, terwijl ze hier alleen maar de scholen hebben dicht gedaan. Alle andere plaatsen, zoals winkels en markten, kerken en moskeeën, sportvelden, enzovoort blijven gewoon open. Dala dalas (busjes) rijden ook nog steeds met heel veel mensen erin.

Doris heeft traktaties gebracht naar de achtergebleven leerlingen die geïsoleerd zitten op de school campus

School is online verder gegaan, en dat is vrij

moelijk met het slechte lokale internet, haha. Mijn klas is heel klein en we zijn allemaal nog in Oost Afrika, dus al is ons internet slecht, dan is het niet alleen het mijne. Ik ben eigenlijk heel blij dat Tanzania geen lockdown heeft want ik kan nu nog gewoon naar buiten, fietsen en met vrienden spelen, ook al hebben we 'school'.

Vicky is vandaag jarig en wij gaan dus met een groep uit eten, een groep mensen die nog steeds relaxed zijn. Er zijn hier ook mensen die alleen in hun huizen zitten met maskertjes op en niemand durven te zien, ze zijn ook bang geworden van de wereld om hen heen. Er verandert zo veel dit jaar, ik ga de oudste in huis zijn! Willem die naar Duitsland gaat en Ida naar Nederland. Ik weet niet of ik daar zo blij mee ben, want ik ben gewoonlijk tenminste de op twee/drie na jongste. Maar ook al is Willem ouder, ik ben altijd meer verantwoordelijk ... dat zegt iedereen altijd. Om de tijd door te komen heb ik al heel veel gebakken en gekookt, zoals verse pasta en Vicky's verjaardagstaart met heel veel mooie kleurtjes en toefjes. Anyway, hopelijk gaat het daar goed, hier alles tot nu toe prima!

Hugo (13)

Hoi allemaal, hoe gaat het daar in Holland? Hier is het oké. Het heeft hier lang geregend, maar eindelijk begint de zon weer te schijnen. Ik hou echt niet van het online leren dat we moeten doen, want het is best veel werk en we krijgen niet echt veel tijd om het te doen. Helaas is mijn fiets een paar weken geleden kapot gegaan omdat de hele derailleur eraf viel toen ik terug naar huis fietste. Dat was na een hash die ik had gefietst. Nu er een pandemie is, heb ik een paar weken geleden veel tijd gehad om mijn wheelies te verbeteren. Ik heb een persoonlijk record van 140 meter behaald. Daar ben ik heel blij mee, maar helaas was dat niet op mijn fiets want die is nog steeds kapot. Dat betekent dat als mijn fiets weer wordt gerepareerd ik veel meer moet oefenen om zo goed te worden als op de andere fiets. Ik hoop dat de coronacrisis snel voorbij is. Doeiii allemaal!

Hugo, Anna en Daniel op de "Lion Rock" uitkijkend op de maasaivlakte

Steven (10)

Hoi iedereen! In Moshi gebeurt er niet zo veel maar hier hebben we heel veel Zoom meetings dus ik zie mijn vrienden nog wel en ik kan ook meestal naar m'n Japanse vriend Kairi's huis gaan. Ik vind het daar heel leuk en daar spelen we best veel Super Mario Odyssey. (Maar ik krijg daar geen slaap dus ik slaap het meest van de dag.) Wij krijgen altijd extra werk (ook voor het weekend!) dus dan doe ik meestal al m'n werk voor 6 weken in een dag. Daarna ben ik uitgeput. Kairi heeft veel katten dus soms word ik gebeten of gekrast.

Steven en "tweelingvriendje" Kairi

Op Crazy Hair Day heb ik m'n haar zwart geverfd en ik leek heel erg op m'n vriend omdat m'n vriend heel donkerbruin haar heeft (maar het lijkt heel veel op zwart). Mijn familie ging naar het huis van een vriendin van m'n moeder, en daar wonen ze naast een boerderij. De boerderij is van hen. We gingen wandelen en d'r

waren echt heel veel Siafu (bijtende mieren). Dus is ons wandelingetje in het water gevallen. Maar we waren al te ver om terug te keren en we gingen verder. Op het wandelingetje hebben we geleerd over macadamia noten (dit was best saai). We kwamen zwetend en jeukend terug bij de boerderij. Binnen hebben we heel veel ijs gegeten. Door Steven. Dit was allemaal gemaakt op een van die slapeloze nachten. [Er moest ook aardig wat gecorrigeerd worden – Red.]

Vicky (9)

Vicky is vandaag jarig- en niet een beetje jarig maar echt heel erg jarig. Ze is thuis (net als alle andere kinderen in het land) maar kijkt al zo'n maand of 8 uit naar haar verjaardag. Dat houdt ze al zo lang vol dat als ze er weer over begint iedereen in de lach schiet.

Birthday Girl

Maar vandaag is het dan echt zo ver, en hetgene waar ze zo verdrietig over was, dat haar grote mama-zus Ida er niet zou zijn (want die zou op dat moment midden in haar eind-examens zitten), is nu ook helemaal anders. Dus iedereen is thuis en ze krijgt ongelooflijk veel aandacht van haar oudere broers en zussen (en als ze die niet krijgt, eist ze het wel op).

Vanavond gaan we uit eten bij de Koreaan in de stad. Toeristen zijn allemaal weg en veel eetgelegenheden en de meeste hotels zijn gesloten, maar de Koreaan blijft open. We kijken ernaar uit om met een grote groep

Ongekende hoeveelheden wild in de parken

mensen uit te gaan, want het sociale leven is ook grotendeels tot stilstand gekomen, ondanks het uitblijven van grote beperkende maatregelen zoals lockdown.

De grootste inkomstenbron van het land, toerisme, is helemaal tot stilstand gekomen en de grote effecten daarvan zullen we pas met vertraging gaan zien. Wel willen we binnenkort toch een keer naar de Serengeti om te kamperen. Dat hebben we nog nooit gedaan en de afwezigheid van toeristen heeft een enorme toename van wild veroorzaakt. Het is nu nog een beetje te regenachtig, want om je vastgelopen auto uit te graven terwijl er een horde leeuwen in de buurt loopt, maar geen parkwachten (want geen toeristen) is waarschijnlijk niet zo'n goed idee.

Marco

De veelschrijverij van de rest van de familie heeft deze keer voor mij als redacteur maar een heel klein hoekje overgelaten. Van mij dus alleen een korte groet; in de volgende editie weer een langere beschouwing. Blijf gezond en geniet van de vrijheid om er weer op uit te kunnen te gaan met vrienden. Tot de volgende keer!

Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden van onze activiteiten!
Met ruim zeven jaar ervaring hebben we het bewijs dat we dit
zonder jullie financiële steun NOOIT hadden kunnen waarmaken.

Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de kosten voor de
postzegel op deze nieuwsbrief!

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 30 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen. FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa. Voor informatie bel 0852-731732 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

Bijdragen kan op deze drie manieren

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania"
2. Betaling via iDeal® op www.fidesco.nl
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.